

W. Åhlén: Sommarpsalm (C. D. af Wirsén)

En vänlig grönskas rika dräkt/har smyckat dal och ängar./Nu smeker vindens ljumma fläkt/de fagra örtesängar./Och solens ljus / och lundens sus/och vågens sorl bland viden/förkunna sommartiden.

Sin lycka och sin sommarro/de yra fåglar prisa: /Ur skogens snår, ur stilla bo/framklingar deras visa./En hymn går opp / med fröjd och hopp/från deras glada kväden,/från blommorna och träden.

Men Du, o Gud, som gör vår jord/så skön i som-marns stunder./Giv, att jag aktar framst ditt ord/och dina nådesunder./Allt kött är hö, / och blomstren dö/och tiden allt fördriver,/blott Herrens ord förbliver.

Wie herrlich grünen Baum und Strauch und zieren Tal und Hänge! Oh guter Gott, im Sommer willst Du uns gnadenreich deine Grösse zeigen. All Fleisch ist Heu, all Leben Streu, vergänglich alles Treiben, nur dein Wort wird verbleiben.

W. Stenhammar: Tre körvisor a cappella (J. P. Jacobsen)**I. September**

Alle de voksende Skygger / har vævet sig sammen til en,/ensom paa Himmelen lyser / en Stjerne saa straalende ren,/Skyerne have saa tunge Drømme,/Blomsternes Øjne i Duggraad svømme,/underligt Aftenvinden / suser i Linden.

Alle Schatten sind dicht zusammengewoben, nur auf dem Himmel leuchtet ein heller Stern. Die Blütenaugen glänzen feucht vom Tau. Der Abendwind saust so wunderbarlich durch die Linden.

II. I Seraillets Have

Rosen sænker sit Hoved, tungt / af Dug og Duft,/og Pinjerne svaje saa tyst og mat / i lumre Luft./Kilderne vælte det tunge Sølv / i døsige Ro,/Minareterne pege mod Himlen op / i Tyrketto,/og Halvmaanen driver saa jævnt afsted/over det jævne Blaa/og den kysser Rosers og Liljers Flok/alle de Blomster smaa/i Seraillets Have, / i Seraillets Have.

Die duftige Rose neigt ihr grosses Haupt. Feierlich schütten die Quellen ihr Silber aus. Über den kühnen Minaretten wandert der Halbmond und küsst alle Rosen und Lilien im Garten des Serails.

III. Havde jeg, o havde jeg en Dattersøn, o ja!

Havde jeg, o havde jeg en Dattersøn, o ja!/og en Kiste med mange, mange Penge,/Saa havde jeg vel ogsaa havt en Datter, o ja!/og Hus og Hjem og Marker og Enge./Tra la la!

Havde jeg, o havde jeg, en Datterlil, o ja!/og Hus og Hjem og Marker og Enge,/saa havde jeg vel ogsaa havt en Kærrest, o ja! med Kister med mange, mange Penge./Tra la la!

Ach, wenn ich nur ein kleines Söhnchen hätte! Und ein Köf-firchen mit viel, viel Geld. Und dann noch ein Töchterchen, und Haus und Herd, und Wiesen und Felder!

J. Hulkkonen: Tuoll' on mun kultani (E. Lönnrot)

Tuoll' on mun kultani, ain' yhä tuolla,/Kuninkahan kultaisen kartanon puolla, /Voi minun kultani, voi minun lintuni, / Kun et tule jo! / Kun et tule jo!

Linnut ne laulavat sorialla suulla,/Soreampi kultani ääni on kuulla, /Voi minun kultani ...

Vöglein, Liebste, verlass dein grünes Tal und komm und sing im Königssaal, in meinem Herzen!

E. Kampp: Tingluti, Tangluti lustedilej (dän. Volkslied)

Der stode tre skalke og tænkte på et råd/Tingluti, tangluti lustedilej/hvorlunde de til møllerens datter skulle nå,/Stolten Adelus./Bådsmandshus, krusmusidus,/tingluti, tangluti lustedilej, krestomani for snorrevorrevi, for ceremoni.

De to tog den tredje og stopped i en sæk,/så barde ham over møllerens bæk.

»Og hvad haver du i sækken din?«/»Jeg haver rug og hvede fin!«

»Du sæt din sæk ved min datters seng,/der kommer slet ingen rotter frem.«

Og da det blev mørkt i hver en vrå,/begyndte vor sæk at krybe og gå.

Es waren drei Schelme, die sannen drüber nach, wie kommt man zu Müllers Tochter ins Gemach. Zwei steckten den Drit-ten in einen Sack und trugen zur Mühle ihn huckepack. Als dann der Abend kam heran, da fing der Sack zu tanzen an!

J. Sibelius: Drömmarna (J. Reuter)

Släktena födas, och släktena gå,/släktena glida som strömmar,/dö och försvinna och slockna – ändå/dö ej de lockande drömmar:/leva i sol och i sorg och i storm,/domna och läggas på båren,/uppstå ånyo i skimrande form,/följa varandra i spåren./Hur än de komma och hur än de gå,/glida som speglade strömmar,/hur de försvinna och slockna – ändå/leva de eviga drömmar.

Geschlechter kommen und gehen ... dennoch leben die ewigen Träume.

J. Sibelius: Sydämeni laulu (A. Kivi)

Tuonen lehto, öinen lehto!/Siell' on hieno hietakehto,/sinnepä lapseni saatan.//Siell' on lapsen lysti olla,/Tuonen herran vainiol-la/kaitsea Tuonelan karjaa.//Siell' on lapsen lysti olla,/illan tullen tuuditella/helmassa Tuonelan immen.//Onpa kullann lysti olla,/kultakehdoss' kellahdella,/kuulllella kehäjälintuu.//Tuonen viita, rauhan viita!/Kaukana on vaino, riita,/kaukana kavala maailma.

Mein Kind ruht im Todeshain. Dort im Sand ist Frieden, der Kampf ist vorbei, das Böse der Welt ist weit weg.

E. Rautavaara: Sommarnatten (E. V. Knape)

Dansen gick på bron,/ljus var natten./Ant han dansa med mig,/Ant han vandra med mig,/Ant han ville ändå inte ha mig.

Dansen gick på bron,/ljus var natten,/forsens skum bort/på älvens vatten./Sommaren sjöng i blodet,/varm var natten,/stjärnorna tändes över vatten,/i sommarnatten.

Åren gingo i långdans,/minnen gingo i ringdans,/sist blev sommarro/för den som långtat.

«Sommarnatten» (Sommernacht, 1975) basiert auf einem Volkstanz, der uns in «Ant han dansa med mej» von Lars Edlund wieder begegnet, und der aus einer Region der schwedischsprachigen Minderheit Finnlands stammt. Die Komposition besingt eine warme, helle, für die Jugend unvergessliche Sommernacht in einer atmosphärisch dichten, manchmal impressionistisch anmutenden musikalischen Sprache.

E. Rautavaara: Malagueña (F. G. Lorca)

La muerte/entra y sale/de la taberna.

Pasan caballos negros/y gente siniestra/por los hondos caminos/de la guitarra.

Y hay un olor a sal/y a sangre de hembra,/en los nardos febriles/de la marina.

La muerte/entra y sale/y sale y entra/la muerte/de la taberna.

«Malagueña» (1973) ist Teil des Lorca-Zyklus, basierend auf Gedichten des andalusischen Dichters Federico García Lorca (1898–1936). Der spanische Text mag inmitten skandinavischer Sprachen als Fremdkörper wirken, unterstreicht aber den Gesang der Gitarre, basierend auf einem andalusischen Volkslied. Den dramatischen Text treiben der fast unveränderte Rhythmus und die Monotonie der Männerstimmen und die «Sextakkorde der Gitarre» unausweichlich voran; der Chor wird in dieser wilden Auseinandersetzung mit Bildern des Todes, des Blutes, der Taverne, des Galopps schwarzer Pferde förmlich selbst zur rhythmisch mitreissenden Gitarre.

L. Edlund: Ant han dansa med mej (E. V. Knape)

Ant han dansa med mej,/Ant han vandra med mej,/Ant han ville ändå inte ha mej./Dansen gick på bron och ljus var natten,/forsens skum flöt bort på älvens vatten.

Åren gingo i långdans,/minnen gingo i ringdans,/sist blev sommarro/för den som långtat./Sommaren sjöng i blodet,/varm var natten,/stjärnorna tändes över älvens vatten.

Matt han dansa med mej,/Matt han vandra med mej,/Matt han ville ändå inte ha mej./Ögat blir kallt fast kinden bränner och glöder,/fötterna gå i dans fast hjärtat blöder.

Ant han dansa med mej,/Matt han dansa med mej,/ingen av dem ville ändå ha mej./Minns du en dans på bron då ljus var natten?/Forsens skum flöt bort på älvens vatten.

LIBRETTO

L. Edlund: Femton finnar (schwed. Volkslied)

Femton finnar de segla till en ö,/från Junta till Järva./De tänkte att ta sig en Gotlands fästemo,/men ni ska tro att finnarna fick ärva./För ärva Finta, Junta, Skolidansdocken Filidoffendaja,/hon hette Jutliljol, Skuntiskol, Skuntinaja,/hon hette Dansdocken Filidoffendaja.

Och när som de kommo till lilla brudens hus,/från Junta till Järva,/de tänkte att leva i sus och dus/men ni ska tro att finnarna fick ärva./För ärva Finta ...

Men bruden hon slogs med båd' liar, yx och kniv,/från Junta till Järva,/så inte blev fryk kvar av femton finneliv/och det var allt vad finnarna fick ärva./För ärva Finta ...

Fünfzehn Finnen segelten zu einer Insel, um dort mit einer schönen Braut zu liebeln und fröhlich herumzutollen. Doch da kam die böse Überraschung: die Braut nahm die Sense und das Beil und jagte die Finnen von Junta nach Järva. Bald waren nur noch fünfzehn Leichen zu sehen.

H. Alfvén: Vallvisa från Älvdalen (schwed. Volkslied) B.-G. Sköld: Limu, limu, lima

Limu, limu, lima/Gud låt solen skina/över bergena blå,/över kullorna små,/som i skogen ska' gå/om sommaren.

Gott lässt die Sonne scheinen über die blauen Berge im Sommer.

H. Alfvén: Och jungfrun hon går i ringen (schwed. Volkslied)

Och jungfrun hon går i ringen med rödan gullband./Det binder hon om sin kärestes arm. /"Men kära min lilla jungfru, knyt inte så hårdt./Jag ämnar ej att rymma bort."

Och jungfrun hon går och lossar på rödan gullband./Så hastigt den skälmen åt skogen då sprang. / Då sköto de efter honom med femton gevär./Och vill ni mig något så ha ni mig här.

Ein Mädchen geht mit rotem Haarband zum Tanze, schlingt dieses dem Burschen fest um die Hand. Der Bursche befreit sich, rennt in den Wald: «Ach, willst du mich haben, dann komm zu mir her!»

H. Alfvén: Folkvisa från Gotland (schwed. Volkslied)

Uti vår hage där växa blå bär./Kom hjärtans fröjd!/Vill du mig något, så träffas vi där./Kom liljor och aquileja, rosor och saliveja, ljuva krusmynta, kom hjärtans fröjd!

Fagra små blommor där bjuda till dans./Vill du, så binder jag åt dig en krans.

Uti vår hage finns blommor och bär./Men utav alla du kärast mig är.

Blaubeeren leuchten im Garten so schön, liebliche Blumen, die bitten zum Tanz. Willst du, so bind ich für dich einen Kranz. Schöner als alle, Herzliebste, bist du!

LIBRETTO

D. Wikander: Kung Liljekonvalje (G. Fröding)

Kung Liljekonvalje av dungen,/Kung Liljekonvalje är vit som snö,/nu sörjer unga kungen/prinsessan Liljekonvaljemö.

Kung Liljekonvalje han sänker/sitt sorgna huvud, så tungt och vekt,/och silverhjälmens blänker/i sommarskymningen blekt.

Kring bårens spindelvävar/från rökelsekaren med blomsterdoft/en virak sakta svävar,/all skogen är full av doft.

Från björkens gungande krona,/från vindens vaggande gröna hus/små sorgevisor tona,/all skogen är uppfylld av sus.

Der susar ett bud genom dällden,/om kungssorg bland viskande blad,/i skogens vida vålden/från Liljekonvaljernas huvudstad.

Der Maiglöckchenkönig beweint die Prinzessin, neigt sein schweres, zerbrechliches Haupt. Sein Silberhelm glänzt in der Dämmerung. Um das Totenbett aus Spinnenfäden schwebt ein süsser Duft, von den Birkenkronen ertönen Trauerlieder, und die Todesbotschaft verbreitet sich im ganzen Maiglöckchenreich.

J. A. Söderman: Lokkeleg (B. Bjørnson)

Kom bukken til gutten, kom kalven til mor,/kom mjauende katten i snehvide skor,/kom andunger gule, kom frem ifra skjule'/kom kyllinger små / som neppe kan gå,/kom duerne mine / med fjædre fine,/se græsset er vådt, / men solen gjør godt,/og tidlig, tidlig er det på sommern,/men rop på høsten, så kommer'n!

Komm, Böcklein, zum Knaben, komm, Kalb, zu der Kuh, komm, miauende Katze auf schneeweissem Schuh! Ja, lange bleibe der Sommer.

J. A. Söderman: Ternernes sang (B. Bjørnson)

God morgen sol mellem grønne løv!/ungdomssind i de dybe dale,/smilet i deres mørke tale,/himlens guld på al jordens støv.

God morgen sol over kongeborg! /venlig lokker du uddens terner;/tænd i hvert bryst små lyse stjærner,/tindre de klart, tindre de klart i en natlig sorg.

God morgen sol over høje fjæld!/lys på landet, så vidt det redes, at det sig rejser og toet stedes / for dagen hist i din varmes væld.

Gott grüss' dich, Sonne, im grünen Laub! Gott grüss' dich, Sonne, auf dem Königsschloss! Gott grüss' dich, Sonne, am Felsengrat! Lass die Fluren sich in deinem Lichte dem Tag entgegen strecken.

J. A. Söderman: Kåres sang (B. Bjørnson)

Hvad vælter de bølger i stille vejr?/Hvad stiger så stort i vest?/Hvad tænder stjærner i dagens lejr/som fakler til dødningsfest?

Gud hjælpe dig, vor jarl,/Gud hjælpe dig, vor jarl,/det er Helga, som kommer till Orknøj.

Hvad er det for drage, som puster frem,/så bølgene går rød af blod?/Sjøfuglene skriger, de flygter hjem,/de flokker sig om min fod.

LIBRETTO

Hvad stiger af stavnen for sælsom mø/i stråler og mild musik?/Hvad er det, som gør at blomsterne dø,/hvad tårer så eders blik?

Was wälzet die Wogen bei stiller Luft? Was dräuet von Westen heran? Was zündet, wie Fackeln in stiller Gruft, am Himmel die Sterne an? Was breiten dort Drachen, heranbrausend wild, ein Meer von Purpur um sich? Die Seevögel flüchten, die Küste schrillt, sie scharen sich dicht um mich. Was steigt vom Schiff für ein seltsames Kind in Strahlen und sanftem Schall? Was macht euer Auge so tränenblind, was sterben die Blumen all? Gott helf' dir, unser Jarl, das ist Helga, die kommet von Orknö. (Übersetzung von Christian Morgenstern)

J. A. Söderman: Bryllupsvis (B. Bjørnson)

En myrtekrans er skøn at se,/når den står frisk i uskylds sne/med duft af kærlighed og våd/af glædens klare gråd;/når moders blik er sol derpå,/og luften let og højtidsblå/derover går/og liflig spår/om lang, om lang og kraftig dag.

Hver den, som selv sat rød og varm/med kransen på og gråd i barm,/hun ser på dig med bøn til Gud,/du bly, du vakre brud./Du vet det ej, du er så ung,/hvor den kan blive rig og tung;/ti livets frugt/med sygt og smukt/ skal modnes, modnes bag dens blad.

Men bliver den for tung iblant,/så støt dig tro til ham, du vant;/ti han går fast, skønt han går tyst,/og du, du er hans lyst!/Græd ej, skønt langt fra hjem du for:/han blir dig både far og mor!/Husk, i din krans/hvert blad er hans,/hans tanker for dit vel, dit vel!

Wie lieblich ist der Myrtenkranz, der freudig schmücket zum Hochzeitstanz! Die Mutter schauet, schon ergraut, die schöne keusche Braut: «Du stehst in deiner Jugendpracht, und kennst noch nicht des Lebens Macht. Doch schau nicht zurück! Erkenn' in seinem Blick: er denkt nur an dein Glück!»

J. A. Söderman: I ungdomen (B. Bjørnson)

Ungdomsmot, Ungdomsmot/går som rovfugl i det blå,/det må jage, det må slå,/det må alle varder nå.

Ungdomsblod, ungdomsblod/går som dampen gennem hav,/storm og strøm og is i trav/sprænger det og ler deraf.

Ungdomsdrøm, ungdomsdrøm/lister som en skalk – i lønn/inn i pigens morgenbønn;/hele varens duft og følge/i dens lette strømme bølge.

Ungdomslyst, ungdomslyst/fosser som et fald mod kyst,/skogrer, kaster strålegaver/ennå, mens det sig begraver.

Ungdomslyst, / ungdomsdrøm, / ungdomsblod, / ungdomsmot/farver og forgyller verden,/syngende på hele færden.

Jugendlust, Jugendtraum, Jugendblut und Jugendmut streuen auf unseren Erdenwegen singend ihren goldenen Segen.